

Arrest

nr. 300 294 van 19 januari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 juli 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. LOYENS, die loco advocaat L. RAUX verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 februari 2022 een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C) met het oog op familiebezoek in België. Het gevraagde visum wordt op 14 februari 2022 geweigerd.

1.2. Verzoeker betreedt op 30 oktober 2022 via Athene het Schengengrondgebied. Hij is hierbij in het bezit van een door de Griekse overheden afgeleverd Schengenvisum met het oog op toerisme.

1.3. Op 21 december 2022 dient verzoeker in België een aanvraag in voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn vader met de Belgische nationaliteit. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 20 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.12.2022 werd ingediend door:

*Naam: [H.]
Voorna(a)m(en): [T.]
Nationaliteit: Armenië
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn vader, [H.,R.] [...] van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° bepaalt dat:

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn (...) of die te hunnen laste zijn (...)"

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene legt stukken voor waarmee hij het ten laste zijn van zijn vader van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen. Echter, hij voldoet niet aan de voorwaarden van het 'ten laste' zijn. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. In het kader van zijn visumaanvragen dd. 07.02.2022 en 11.10.2022 verklaarde betrokkene - en toonde hij ten opzichte van de Belgische en Griekse overheden aan - economisch actief te zijn als economist en/of arbeider te werken en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken.

[H]ij kan bezwaarlijk in het land van herkomst aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om enkele maanden later te claimen dat hij onvermogen was in Armenië voor zijn komst naar Schengen/België. De voorgelegde documenten zoals geldstortingen, documenten van de Armeense overheden i.v.m. zijn onvermogenheid, ... doen hier geen afbreuk aan. Er wordt ook opgemerkt dat betrokkene sedert 20.03.2023 tot op vandaag 20.06.2023 onafgebroken tewerkgesteld is via [E.C.]. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is; betrokkene was niet onvermogen in het land van herkomst en blijkt dit heden evenmin te zijn, noch is/was hij ten laste, gezien hij zelf in zijn onderhoud kan/kon voorzien door bestaansmiddelen uit arbeid.

Gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat hij het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden de ten laste-argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

In zijn syntheseseminarie vat hij zijn middel en zijn repliek op de nota met opmerkingen samen als volgt:

"1.1. In zijn verzoekschrift had verzoeker - samengevat - onder zijn eerste middel aangevoerd dat de bestreden beslissing niet vermeldt op basis van welke rechtsgrond de beslissing rechtmatig kon genomen worden door een administratief assistent en daardoor artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering schendt.

1.2. In haar nota met opmerkingen zet verwerende partij uiteen dat de beslissing weldegelijk op grond van artikel 3/1 en 13 van het Delegatiebesluit rechtmatig kon genomen worden door mevrouw E.B., administratief assistent, gelet op de aanstellingsakte van de Directeur-generaal die zich in het administratief dossier bevindt. Verwerende partij wijst er op dat verzoekende partij niet de schending van het Delegatiebesluit heeft opgeworpen.

1.3. In zijn syntheseseminarie handhaaft verzoeker zijn eerste middel.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger afdoende in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het behoort ook tot de plicht van de administratieve overheid de burger in de administratieve akte afdoende te informeren dat de beslissing genomen werd door de bevoegde overheid en - bij delegatie - door de bevoegde dienst of persoon. Het ontbreekt in de bestreden beslissing volledig aan juridische en feitelijke onderbouwing van de delegatie terzake. De uiteenzetting van verweerder in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het ontbrak verzoeker in de bestreden beslissing volkomen aan de nodige informatie om te weten of en welk middel tot beroep hij had. Verzoeker werpt daarbij op dat het administratief dossier zoals het aan hem werd overgemaakt via opvraging op grond van openbaarheid van bestuur, geen aanstellingsakte bevatte.

Verzoeker volhardt in zijn eerste middel dat de bestreden beslissing daardoor aangetast is met een schending van artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de formele motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is die beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker is van mening dat de formele motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde bepalingen is miskend doordat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld op welke rechtsgrond de beslissing rechtmatig kon worden genomen door een administratief assistent. De bestreden beslissing vermeldt echter op duidelijke wijze de auteur van de bestreden beslissing, haar functie als administratief assistent, het gegeven dat zij optreedt namens de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en haar handtekening. Deze vermeldingen stellen verzoeker in de mogelijkheid om desgewenst de bevoegdheid van de steller

van de akte te betwisten. Er blijkt niet dat de formele motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde artikelen inhoudt dat in de bestreden beslissing ook de verdere *“juridische en feitelijke onderbouwing van de delegatie”* moet worden uiteengezet.

Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 niet aan.

De vraag of de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd in feite en in rechte moet worden onderscheiden van de vraag of de steller van de akte zoals aangeduid op deze akte bevoegd was om de beslissing te nemen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aanvoert, laat staan aantoon, dat de bestreden beslissing werd genomen door een hiertoe onbevoegd ambtenaar. Zoals verweerder terecht stelt in zijn nota met opmerkingen voert hij geen schending aan van de ter zake relevante bepalingen van het ministerieel besluit van 8 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Delegatiebesluit).

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker niet betwist dat – overeenkomstig artikel 3/1 juncto 13 van het Delegatiebesluit – een administratief assistent bevoegd is voor het nemen van een beslissing op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, voor zover deze bevoegdheid hem of haar werd gedelegeerd in een *“schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die bij de Dienst Vreemdelingenzaken een functie die tot de klasse N-1 behoort uitoefent, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt”*. Er is wel degelijk een schrijven van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken van 21 juni 2019 voorhanden waarin mevrouw E.B., die de bestreden beslissing heeft genomen, wordt aangesteld om de bevoegdheden uit te oefenen die krachtens de artikelen 1/3 en 13, § 1 van het Delegatiebesluit normaal toekomen aan personeelsleden die minstens de functie van attaché hebben.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.3. In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij vat zijn middel en zijn repliek op de nota met opmerkingen samen als volgt:

“2.1. In zijn verzoekschrift had verzoeker - samengevat - onder zijn tweede middel aangevoerd dat hij heeft aangetoond aan de hand van geldstortingen, een attest van onvermogen en bewijzen van voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen van zijn vader, dat hij van in zijn land van herkomst, te weten Armenië, ten laste was van zijn vader, zijnde de referentiepersoon. Verzoeker wierp in zijn verzoekschrift op dat verweerder ten onrechte deze voormelde bewijzen terzijde schuift en zich baseert op de visumaanvragen kort verblijf dd. 07.02.2022 en 11.10.2022 om zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 40 ter, § 2 Vreemdelingenwet te weigeren om reden dat verzoeker niet ten laste is.

In eerste orde wierp verzoeker op dat de beoordeling van de bestaansmiddelen in het kader van een visum kort verblijf op een andere wettelijke basis gebeurt en met een andere doelstelling. De beoordeling van het ten laste zijn op grond van artikel 40 bis/ter van de Vreemdelingenwet vergt een zelfstandig onderzoek,

In tweede orde voerde verzoeker aan dat moet vastgesteld worden dat verweerder bij de visumaanvraag dd. 07.02.2022 zelf geoordeeld heeft dat verzoeker er niet in slaagde aan te tonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikte (stuk 2)

In derde orde wees verzoeker er op dat hij bij de visumaanvraag kort verblijf een tenlasteneming had bijgevoegd vanwege zijn vader aangezien hij zelf over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte om zijn verblijf in België te dekken (stuk 2).

Ten vierder wees verzoeker er op dat over de visumaanvraag dd. 11.10.2022 geen informatie beschikbaar is in het opgevraagde administratief dossier zoals het aan hem werd overgemaakt via opvraging op grond van openbaarheid van bestuur.

2.2. In haar nota met opmerkingen stelt verwerende partij:

Ten eerste dat er geen schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aannemelijk gemaakt wordt aangezien in de beslissing uitdrukkelijk aangegeven wordt dat de beslissing gegrond is op het

gegeven dat verzoeker niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. In de Paragrafen voorafgaandelijk wordt specifiek opgesomd welke elementen tot deze vaststelling hebben geleid. Verwerende partij voert aan dat de in het verzoekschrift geuite kritiek aantoonde dat zij de motieven kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Ten tweede stelt verwerende partij dat uit het administratief dossier hoegenaamd niet blijkt dat verzoeker van in het land van herkomst ten laste was van zijn vader in die zin dat zij van hem reëel afhankelijk was, omdat hij, gezien zijn economische en sociale toestand, niet in zijn basisbehoeften kon voorzien in zijn land van herkomst. Verweerder voert daarbij aan dat, indien de steun van de referentiepersoon slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, er bezwaarlijk kan gesproken worden over 'ten laste zijn'. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk. Verweerder stelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij onvermogen was in het land van herkomst, noch dat hij 'ten laste' was van de referentiepersoon voor zijn komst naar België en dus van hem afhankelijk was om in zijn levensbehoeften te voorzien.

2.3. In zijn synthesesamenvatting handhaaft verzoeker zijn tweede middel in alle onderdelen.

Ten eerste volhardt verzoeker in het onderdeel van zijn tweede middel waarbij hij aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden zijn. Verzoeker handhaaft zijn middel dat verweerder ten onrechte de door hem aangevoerde bewijzen (geldstortingen, een attest van onvermogen en bewijzen van voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen van zijn vader) terzijde schuift en zich baseert op de visumaanvragen kort verblijf van verzoeker dd. 07.02.2022 en 11.10.2022 om zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 40 ter, § 2 Vreemdelingen- wet te weigeren om reden dat verzoeker niet ten laste is. Verzoeker voert bijkomend aan dat over de visumaanvraag dd. 11.10.2022 geen informatie beschikbaar is in het opgevraagde administratief dossier zoals het aan hem werd overgemaakt via opvraging op grond van openbaarheid van bestuur. Dat verwerende partij zich baseert op informatie die niet beschikbaar is in het administratief dossier (nl. de visumaanvraag kort verblijf dd. 11.10.2022) impliceert een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, minstens van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ten tweede volhardt verzoeker in zijn middel waarbij hij aanvoert dat verwerende partij in de bestreden beslissing artikel 40 bis/ter Vreemdelingenwet schendt. De uiteenzetting van verwerende partij over het niet ten laste zijn, zowel in de bestreden beslissing als in de nota met opmerkingen, blijft beperkt tot een theoretische uiteenzetting en een verwijzing naar de visa kort verblijf dd. 07.02.2022 en 11.10.2022. Verzoekende partij volhardt dat een aanvraag op grond van artikel 40 bis/ter Vreemdelingenwet niet kan afgewezen worden door een loutere verwijzing, die niet gestaafd wordt door onderbouwende concrete stukken, naar een visum kort verblijf dat op een totaal andere rechtsgrond gebaseerd is en een andere doelstelling nastreeft, nl. nagaan of er voldoende garantie bestaat op terugkeer na verstrijken van het visum, terwijl bij de beoordeling van het ten laste zijn in het kader van artikel 40bis/ter van de Vreemdelingenwet dient nagegaan te worden of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de aanvrager en de referentiepersoon in het nabije verleden. Gelet op de andere rechtsgrond en de andere doelstelling vergt de beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 40 bis/ter Vreemdelingenwet een zelfstandig onderzoek, dat ik in casu niet, of minstens niet afdoende, gebeurd is.

Bovendien moet vastgesteld worden dat verwerende partij een tegenstrijdige houding aanneemt door enerzijds te oordelen in het kader van het visum kort verblijf "Betrokkene toont niet afdoend aan te beschikken over voldoende en regelmatige inkomsten en/of voldoende financiële middelen. Bijgevolg is de financiële band met het land van verblijf onvoldoende bewezen (stuk 2) en anderzijds in het kader van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 40bis/ter vreemdelingenwet te oordelen - ondanks de voorgelegde geldstortingen en het attest van onvermogen - dat verzoeker niet aantoonde onvermogen te zijn en financieel afhankelijk te zijn van de referentiepersoon. Deze interne tegenstrijdigheid tast de motivering aan van de bestreden beslissing en impliceert een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Tot slot voert verzoekende partij aan dat verwerende partij nagelaten heeft in haar overwegingen in concreto rekening te houden met de voorgelegde substantiële en regelmatige geldstortingen van maandelijkse bedragen tussen 300 en 700 euro en met het attest van onvermogen. Gelet op deze bewijsstukken in het dossier schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

3.4. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, c) en 7, eerste lid, d) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, "van artikel 5 van de wet van

9.05.2018", van "artikel 16 van het KB dd. 2.09.2018", van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In de synthesememorie vat hij zijn middel, en zijn repliek op de nota met opmerkingen, samen als volgt:

"3.1. In zijn verzoekschrift had verzoeker - samengevat - onder zijn derde middel aangevoerd dat verweerder ten onrechte de verblijfsaanvraag van verzoeker verwerpt om reden dat verzoeker na zijn aankomst in België heeft gewerkt en eigen bestaansmiddelen heeft verworven en daardoor niet meer ten laste is.

Ten eerste wierp verzoeker een schending van artikel 40 bis § 2 eerste lid 3° en artikel 40 ter § 2 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2, c) en 7, eerste lid, d) van de richtlijn 2004/38/EG op omdat, ook al gaat het in casu om een zuiver interne situatie, een richtlijnconforme interpretatie van het begrip "ten laste zijn" zich opdringt onder artikel 40ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet aangezien artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk verwijst naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat een omzetting is van het Unierecht en onderworpen is aan een richtlijnconforme interpretatie en aan de rechtspraak van het Hof van Justitie. De uitdrukkelijke verwijzing in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet naar artikel 40bis, § 2, eerste lid 3° impliceert dat daarbij de richtlijnconforme interpretatie en de rechtspraak van het Hof van Justitie desbetreffend zijn inbegrepen.

Ten tweede, wierp verzoeker een schending op van het vertrouwensbeginsel en artikel 5 van de wet van 9.05.2018 en artikel 16 van het KB dd. 2.09.2018, aangezien verzoeker conform artikel 5 van de wet van 9 mei 2018 en artikel 16 van het Koninklijk besluit dd. 2.09.2018 houdende de uitvoering van de wet van 9.05.2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden, toegelaten is tot de arbeidsmarkt zonder beperking, waardoor bij verzoeker het rechtmatig vertrouwen gewekt is dat hij kon werken zonder dat zijn verblijfsrecht in het gedrang kwam.

Ten derde wierp verzoeker op dat het loutere feit dat verzoeker werkt, niet afdoende aantoonde dat verzoeker niet meer ten laste is van de referentiepersoon. Verwerende partij gaat er ten onrechte zonder meer van uit dat de tewerkstelling van verzoeker een inkomen oplevert dat stabiel, toereikend en voldoende is, terwijl deze overweging geen, minstens geen afdoende, steun vindt in het dossier en terwijl verzoeker hier in België nog steeds inwoont bij de referentiepersoon en er minstens in die zin alleszins nog steeds een afhankelijkheidsrelatie aanwezig is. De bestreden beslissing is op dit punt gebrekkig gemotiveerd in concreto en geeft blijk van onzorgvuldigheid.

Ten vierde wierp verzoeker op dat, de tewerkstelling van verzoeker in België enkel effect sorteert voor zover verzoeker in België toegelaten is tot verblijf in het kader van artikel 40 ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en geen effect sorteert op het nog ten laste zijn in het land van herkomst of in geval van verblijf in België zonder toelating.

3.2. In haar nota met opmerkingen stelt verwerende partij hierover dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat deze op determinerende wijze gesteund is op het motief dat uit verzoeksters tewerkstelling volgt dat zij niet ten laste is van de referentiepersoon en dat verzoekers kritiek op de beoordeling van de stortingsbewijzen en de bewijzen van onvermogen dan ook niet kan leiden tot de nietigverklaring, nu deze gericht is op een overtollig motief.

Verder verwerpt verwerende partij een schending van het vertrouwensbeginsel juncto artikel 5 van de wet van 9 mei 2018 en artikel 16 van het Koninklijk Besluit van 2 September 2018, omdat niet voldaan is aan de drie voorwaarden: 1° er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, 2° er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige, 3° er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen.

Verweerder voert ook aan dat de bestreden beslissing op verschillende motieven berust die elk op zich afdoende zijn, maar dat op basis van de theorie van de veelvuldigheid aan motieven de bestreden beslissing niet kan vernietigd worden als één of enkele van de motieven niet rechtsgeldig zou zijn en de administratie dezelfde beslissing zou hebben genomen indien zij enkel de wettige redenen zou hebben weerhouden.

In verband met de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel voert verwerende partij aan dat dit de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, dit houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verwerende partij stelt dat in casu alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook daadwerkelijk beoordeeld werden en zodoende geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan verweten worden.

Voor wat de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel betreft voert verwerende partij aan de Raad slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid beschikt en in casu verzoekende partij geen kennelijke wanverhouding aantoonde.

3.3. In zijn synthesememorie handhaaft verzoeker alle onderdelen van zijn derde middel.

Om te beginnen stelt verzoekende partij vast dat verwerende partij niet geantwoord heeft op het eerste onderdeel van het door verzoeker ingeroepen derde middel, nl. schending van artikel 40 bis § 2 eerste lid 3° en artikel 40 ter § 2 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2, c) en 7, eerste lid, d) van de richtlijn 2004/38/EG, omdat, ook al gaat het in casu om een zuiver interne situatie, nl. aanvraag op grond van artikel 40ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet in functie van een statische Belg, een richtlijnconforme interpretatie van het begrip “ten laste zijn” zich opdringt onder artikel 40ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, aangezien een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht. Verzoeker heeft aangevoerd dat artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk verwijst naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, hetwelk een omzetting is van het Unierecht en onderworpen is aan een richtlijnconforme interpretatie en aan de rechtspraak van het Hof van Justitie. De uitdrukkelijke verwijzing in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet naar artikel 40bis, § 2, eerste lid 3° impliceert dat daarbij de richtlijnconforme interpretatie en de rechtspraak van het Hof van Justitie desbetreffend zijn inbegrepen. Verzoeker handhaaft dit eerste onderdeel van het derde middel.

Verzoeker handhaaft het tweede onderdeel van het derde middel. Het vertrouwensbeginsel waarborgt dat de overheid de burger niet verschalkt in zijn verwachtingen. In casu laat de overheid op grond van artikel 5 van de wet van 9.05.2018 en artikel 16 van het KB dd. 2.09.2018 de tewerkstelling toe van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden en dit zonder beperking. De overheid wekt zodoende bij degene die tewerkgesteld worden in toepassing van artikel 5 van de wet van 9.05.2018 en artikel 16 van het KB dd. 2.09.2018, zonder onderscheid en zonder beperking, en dus ook bij verzoeker, het rechtmatig vertrouwen om te kunnen werken zonder dat zijn/haar verblijfsrecht in het gedrang komt. Deze rechtmatige tewerkstelling achteraf als reden aanvoeren om het verblijf te weigeren, impliceert een schending van het vertrouwensbeginsel.

Verder handhaaft verzoeker ook het derde onderdeel van het derde middel, waarbij verzoeker opwerpt dat het loutere feit dat verzoeker werkt, niet afdoende aantoonst dat verzoeker niet meer ten laste is van de referentiepersoon. Op dit punt voert verwerende partij ten onrechte aan dat er geen sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien alle elementen die ter kennis waren van verwerende partij ook daadwerkelijk beoordeeld werden. Verzoeker voert aan dat het gegeven van de tewerkstelling van verzoeker, dat door verweerder zelf is ingebracht, daadwerkelijk maar onzorgvuldig beoordeeld is geworden. Immers verweerder kan er niet zonder meer vanuit gaan dat de tewerkstelling van verzoeker een inkomen oplevert dat stabiel, toereikend en voldoende is, terwijl daarvoor geen, minstens geen afdoende, steun te vinden is in het administratief dossier. Bovendien is verwerende partij eraan voorbij gegaan dat verzoeker hier in België nog steeds inwoont bij de referentiepersoon en er zodoende minstens in die zin alleszins nog steeds een afhankelijkheidsrelatie aanwezig is. De bestreden beslissing is zodoende op dit punt, en dit is een substantieel punt, gebrekkig gemotiveerd.

Ten slotte volhardt verzoeker ook in het vierde onderdeel van het derde middel. Verweerder houdt voor dat een schending van het redelijkheidsbeginsel aan de orde is, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat. Verzoeker voert aan dat voor zover de tewerkstelling van verzoeker in België een afdoende feitelijk en rechtens relevant motief zou zijn, quod non, het kennelijk onredelijk is de verblijfsaanvraag van verzoeker af te wijzen om reden dat verzoeker ten gevolge van de tewerkstelling in België niet meer ten laste zou zijn, aangezien de tewerkstelling van verzoeker in België enkel effect sorteert voor zover verzoeker in België toegelaten is tot verblijf in het kader van artikel 40 ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en de tewerkstelling in België geen afbreuk doet aan het ten laste zijn in het land van herkomst of in België zonder geldig verblijf. Deze vaststelling dringt zich op binnen het marginale toezicht dat de Raad toekomt.

Gelet op alle voorgaande kan verwerende partij niet gevolgd worden in haar verweer dat de bestreden beslissing op verschillende motieven berust die elk op zich afdoende zijn, maar dat op basis van de theorie van de veelvuldigheid aan motieven de bestreden beslissing niet kan vernietigd worden als één of enkele van de motieven niet rechtsgeldig zou zijn en de administratie dezelfde beslissing zou hebben genomen indien zij enkel de wettige redenen zou hebben weerhouden. De aangevoerde middelen zijn in hun onderscheiden onderdelen pertinent en substantieel, waardoor de gegrondheid van één van de onderdelen dient te leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.”

3.5. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

3.6. Voor de draagwijdte van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing volstaat om vast te stellen dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen op duidelijke wijze worden vermeld. Er wordt toegelicht dat verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, niet heeft aangetoond dat is voldaan aan de in artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat hij ten laste is van zijn Belgische vader, noch van in het land van herkomst noch actueel. In de bestreden beslissing wordt ingegaan op alle voorgelegde stukken inzake het *'ten laste zijn'* en wordt duidelijk gemotiveerd waarom deze stukken niet kunnen overtuigen. Er wordt geduid dat verzoeker aan de hand van deze stukken niet aantoont dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst voor de komst naar België en ten laste van de Belgische referentiepersoon. Verweerder wijst in dit verband op de door verzoeker in 2022 ingediende aanvragen voor een visum kort verblijf bij de Belgische en de Griekse overheden en stelt dat verzoeker in het kader hiervan zelf verklaarde economisch actief te zijn als econoom en/of arbeider en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. De door verzoeker voorgelegde stukken zoals geldstortingen en stukken van de Armeense overheden in verband met zijn onvermogen doen volgens verweerder geen afbreuk aan deze beoordeling. Daarnaast wijst verweerder er op dat verzoeker in België reeds sinds 20 maart 2023 ononderbroken is tewerk-gesteld en aldus zelf in zijn onderhoud kan voorzien door bestaansmiddelen uit arbeid, zodat hij in geen geval actueel nog ten laste is van zijn Belgische vader.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Deze motivering laat verzoeker toe om te begrijpen waarom de door hem ter staving van het ten laste zijn voorgelegde bewijsstukken niet worden aanvaard, op een zodanige wijze dat hij hiertegen op nuttige wijze in rechte kan opkomen. Hij gaat zo ook over tot een inhoudelijke kritiek op de voorziene motieven. Hiermee is het doel bereikt dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd. Verzoekers standpunt dat de bestreden beslissing tegenstrijdig zou zijn gemotiveerd in vergelijking met een eerder door verweerder genomen beslissing handelt verder niet over een interne tegenstrijdigheid in de motieven van de bestreden beslissing zelf. Zodoende betreft deze kritiek niet zozeer de formele motiveringsplicht, maar wordt deze verder meegenomen in het kader van de beoordeling van verzoekers inhoudelijke kritiek op de bestreden beslissing.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.7. In de mate dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het vertrouwensbeginsel kan ten slotte worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

3.8. Verzoeker diende op 21 december 2022, op 34-jarige leeftijd, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn vader met de Belgische nationaliteit. Er blijkt niet dat deze laatste zijn rechten van vrij verkeer binnen de Europese Unie reeds uitoefende, zodat het een zuiver interne situatie betreft. Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur dus op een recht op verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. [...]

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

3.9. Het wordt niet betwist dat verzoeker ouder is dan 21 jaar en dat hij bijgevolg het bewijs moet leveren dat hij ten laste is van zijn Belgische vader om in aanmerking te komen voor gezinshereniging op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de verblijfsvoorwaarde van het ‘ten laste zijn’ zo interpreteert dat verzoeker moet aantonen dat er tussen hem en de referentiepersoon reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat van in het land van herkomst en dit in de periode voor de komst naar België. Verder geeft hij aan dat verzoeker ook op het ogenblik van de beoordeling van zijn aanvraag en het nemen van de beslissing nog ten laste dient te zijn van de referentiepersoon.

3.11. Omdat verzoeker reeds enkele maanden onafgebroken is tewerkgesteld in België en zodoende zelf in zijn onderhoud kan voorzien door bestaansmiddelen uit arbeid, oordeelt verweerder in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat hij actueel ten laste is van de referentiepersoon. Deze vaststelling volstaat

volgens verweerder reeds om te besluiten dat verzoeker het verblijfsrecht als familielid niet rechtmatig kan uitoefenen.

De zienswijze van verzoeker dat voor de beoordeling van de voorwaarde van het *'ten laste zijn'* verweerder zich enkel mag plaatsen op het ogenblik van de aanvraag, en niet op het ogenblik van het nemen van de beslissing over die aanvraag, kan allereerst niet worden bijgetreden.

Voor de beoordeling van het *'ten laste zijn'* in artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in een zuiver interne situatie, zoals in de voorliggende zaak, oordeelde de Raad van State in zijn arrest van 6 november 2019 met nummer 245.995 reeds op zeer duidelijke wijze dat een interpretatie conform de richtlijn 2004/38/EG niet aan de orde is. Verzoeker kan niet dienstig het tegendeel voorhouden. Zo stelde de Raad van State als volgt:

“Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht.

De door eerste verzoekster ingediende aanvraag, die tot de aanvankelijk bestreden beslissing en het bestreden arrest heeft geleid, is gesteund op artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 “tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde “statische” Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die “Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen” en dat “de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie” (Parl. Stukken Kamer, nr. 53/0443-14, 150).

Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht kunnen de verzoeksters niet dienstig verwijzen naar de interpretatie van richtlijn 2004/38 en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.”

In hetzelfde arrest oordeelde de Raad van State dat het niet kan volstaan dat de aanvrager op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste is van de Belgische referentiepersoon, maar dit ook nog het geval moet zijn op het ogenblik dat wordt beslist over deze aanvraag. Er kan worden verwezen naar de volgende overwegingen van de Raad van State:

“10. De verzoeksters beschikken op het ogenblik van het indienen van de aanvraag echter niet over een onherroepelijk of zeker recht op verblijf. Er is slechts sprake van een onherroepelijk vastgesteld recht indien de overheid heeft vastgesteld dat de wettelijke voorwaarden zijn vervuld en zij aldus het verblijfsrecht heeft erkend, hetgeen op het ogenblik van het indienen van de aanvraag nog niet het geval is. De erkenning van het recht op gezinshereniging vereist derhalve niet enkel dat de aanvrager erover beschikt wanneer hij er aanspraak op kan maken, maar ook op het ogenblik dat de overheid een beslissing neemt over zijn aanvraag.

Het recht op verblijf, waarop de verzoeksters meenden aanspraak te kunnen maken bij het indienen van de aanvraag, is niet onvoorwaardelijk. Bij het indienen van de aanvraag golden tevens de voorwaarden dat de Belgische bloedverwant in opgaande lijn aantoonde te beschikken over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”, over “een behoorlijke huisvesting” voor hem en zijn familieleden en over “een ziektekostenverzekering die de risico’s in België voor hem en zijn familieleden dekt”. De verzoeksters worden weliswaar geacht van dit verblijfsrecht te genieten vanaf het ogenblik van de aanvraag ervan, doch op voorwaarde dat dit verblijfsrecht door de bevoegde overheid wordt toegekend na onderzoek van de voorwaarden waaraan dient te zijn voldaan. Uit het loutere indienen van de aanvraag volgt derhalve niet dat de verzoeksters reeds bij het indienen van die aanvraag een onherroepelijk vastgesteld en zeker verblijfsrecht hadden. Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 in dezelfde zin geoordeeld over de bepalingen betreffende het recht op gezinshereniging en wat dat betreft geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet vastgesteld.

11. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest derhalve op wettige wijze geoordeeld dat de verwerende partij zich voor de beoordeling van de vraag of eerste verzoekster voldeed aan de voorwaarden voor het recht op gezinshereniging ook moest plaatsen op het ogenblik dat zij de

aanvankelijk bestreden beslissing nam en niet enkel op het ogenblik dat eerste verzoekster de aanvraag indiende.

Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door te oordelen dat aan de voorwaarde van het ten laste zijn ook moest voldaan zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen.

12. [...]

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door voor de interpretatie van het begrip “ten laste zijn” te aanvaarden dat de verwerende partij rekening hield met het feit dat verzoekster over eigen inkomsten beschikte en derhalve niet (meer) ten laste was van de Belgische referentiepersoon bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing.”

Waar de voorwaarde van het ‘ten laste zijn’ in de zin van artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet inhoudt dat het moet gaan om een bestaande toestand, heeft de Raad van State dus bevestigd dat het niet volstaat dat de aanvrager op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Dit dient ook nog het geval te zijn op het ogenblik dat over deze aanvraag wordt beslist. Bij het nemen van de beslissing kan dan ook rekening worden gehouden met het feit dat de aanvrager beschikt over eigen inkomsten en derhalve niet (meer) ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Ook in latere rechtspraak heeft de Raad van State dit standpunt trouwens bevestigd (RvS 28 maart 2022, nr. 253.373).

Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat verweerder, waar hij vereiste dat verzoeker ook op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog ten laste was van de Belgische referentiepersoon, een incorrecte of kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven aan de voorwaarde van het ten laste zijn zoals vervat in artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst verder naar regelgeving inzake de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen. Hij betoogt dat deze hem toeliet, zonder beperking, actief te zijn op de arbeidsmarkt en dat zodoende bij hem een rechtmatig vertrouwen werd gewekt dat hij kon werken in België zonder dat zijn verblijfsrecht in het gedrang kwam.

De aangehaalde regelgeving handelt evenwel slechts over de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen, en niet over de voorwaarden waaronder verzoeker als derdelander een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging kan uitoefenen, zodat niet blijkt dat hij dienstig kan invoeren dat hij uit deze regelgeving enig rechtmatig vertrouwen kon putten dat hem het beoogde verblijfsrecht werd toegestaan. Aan het gegeven dat de aangehaalde regelgeving hem toeliet om te werken in België kon verzoeker nog geen rechtmatige verwachting ontleenen dat verweerder ondanks dit gegeven de beoogde gezinshereniging als ten laste komend familielid van een Belgische onderdaan zou toestaan. Er blijkt zo ook niet dat verzoeker zich dienstig kan steunen op een beginsel van behoorlijk bestuur om een resultaat te verkrijgen dat zou indruisen tegen de wet zoals verduidelijkt in de rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker betoogt vervolgens dat het loutere feit van zijn tewerkstelling in België, dat verweerder uit eigen beweging aanbrengt, niet afdoende aantoonde dat hij niet meer ten laste is van zijn Belgische vader. Hij stelt dat uit het gegeven dat hij een inkomen heeft uit werk onterecht zonder meer wordt afgeleid dat hij beschikt over een stabiel, toereikend en voldoende inkomen. Hij wijst er op dat hij in België inwoont bij zijn vader en dat minstens “in die zin” er nog steeds een afhankelijkheidsrelatie aanwezig is. Het gegeven van zijn tewerkstelling is volgens hem dan ook onzorgvuldig beoordeeld.

Uit wat voorafgaat, volgt evenwel dat verweerder er bij zijn beoordeling van het ten laste zijn rekening mee mocht houden dat verzoeker sinds het indienen van zijn aanvraag en op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds enkele maanden ononderbroken was tewerkgesteld en hij zodoende beschikte over eigen bestaansmiddelen uit arbeid waarmee hij in zijn levensonderhoud kon voorzien. Er blijkt ook niet dat verzoeker bij zijn aanvraag, of in een latere actualisatie hiervan, nog actuele bewijsstukken voorlegde die konden wijzen op een ten laste zijn van zijn vader. Ook bij zijn verzoekschrift is dit trouwens niet het geval. In wezen geeft verzoeker louter aan voormeld motief in de bestreden beslissing te betwisten, maar zonder dat hij aan de hand van concrete argumenten aantoonde dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn vaststelling is gekomen. Het enkele gegeven dat verzoeker in België inwoont bij zijn vader is ook onvoldoende om een ten laste zijn te kunnen aantonen. Dit kan zo ook louter zijn ingegeven door praktische redenen en zegt op zichzelf genomen niets

over de vraag of verzoeker door middel van zijn eigen inkomsten in zijn basisbehoeften kan voorzien. Verzoeker gaat er bij zijn betoog trouwens ook onterecht van uit dat hij reeds het bewijs leverde dat hij in het land van herkomst ten laste was van zijn vader, terwijl dit wel degelijk ook wordt betwist in de bestreden beslissing. Verweerder gaf in zijn beslissing zo aan dat verzoeker in het kader van zijn visumaanvragen van februari en oktober 2022 telkens verklaarde dat hij in het land van herkomst ook reeds economisch actief was als arbeider dan wel econoomist.

Ten slotte betoogt verzoeker dat zijn tewerkstelling in België enkel effect sorteert voor zover hij in dit land is toegelaten tot verblijf en dit geen effect sorteert op het nog ten laste zijn in het land van herkomst of in geval van verblijf in België zonder toelating tot verblijf. Met dit betoog overtuigt verzoeker de Raad evenwel niet dat het kennelijk onredelijk is om op basis van de vaststelling dat hij reeds enige tijd door ononderbroken te werken eigen inkomsten genereert waarmee hij in zijn levensonderhoud kan voorzien te oordelen dat een werkelijk ten laste zijn van de referentiepersoon in de actuele omstandigheden niet blijkt. Zijn bemerkingen hieromtrent kunnen hierover niet anders doen oordelen. De Raad herhaalt hierbij trouwens dat verweerder in de bestreden beslissing vaststelde dat verzoeker in het kader van zijn visumaanvragen van februari en oktober 2022 telkens verklaarde in het land van herkomst ook reeds economisch actief te zijn geweest als arbeider dan wel econoomist. Dit gegeven vindt steun in de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoeker telkens ook een concrete werkgever vermeldde.

De Raad besluit dat verzoeker met zijn kritiek het motief in de bestreden beslissing niet onderuit haalt dat hij op het ogenblik van het nemen van deze beslissing niet ten laste was van de Belgische referentiepersoon en dit op zichzelf genomen reeds een dragend motief van de bestreden beslissing betreft, ongeacht de vraag naar het ten laste zijn in het land van herkomst voor de komst naar België.

3.12. De Raad merkt daarenboven op dat verzoeker met zijn kritiek evenmin het motief in de bestreden beslissing onderuit haalt dat hij evenmin het bewijs leverde dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst voor de komst naar België en daadwerkelijk ten laste van de Belgische referentiepersoon. Zoals reeds werd aangegeven, wees verweerder in dit verband op de door verzoeker in 2022 ingediende aanvragen voor een visum kort verblijf bij de Belgische en de Griekse overheden. Hij stelde vast dat verzoeker in het kader hiervan zelf verklaarde economisch actief te zijn geweest als econoomist en/of arbeider en hij zodoende wel degelijk over de nodige bestaansmiddelen beschikte. De door verzoeker voorgelegde stukken, in het bijzonder de geldstortingen en stukken van de Armeense overheden in verband met zijn onvermogen, doen volgens verweerder geen afbreuk aan deze beoordeling.

Verzoeker betoogt dat de door hem aangebrachte stukken, met name bewijzen van geldstortingen, een attest van onvermogen en bewijzen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, onterecht opzij werden geschoven onder verwijzing naar de door hem ingediende visumaanvragen. Hij benadrukt dat de beoordeling van de bestaansmiddelen in het kader van een aanvraag voor een visum kort verblijf op een andere wettelijke basis en met een andere doelstelling gebeurt, met name het beoordelen of er voldoende garantie bestaat op terugkeer voor het verstrijken van het visum, en de beoordeling van het ten laste zijn in het kader van de gezinshereniging op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet een zelfstandig onderzoek vereist. Nog wijst hij er op dat verweerder zijn visumaanvraag van 7 februari 2022 afwees omdat hij er niet in was geslaagd aan te tonen dat hij beschikte over voldoende bestaansmiddelen en dat hij bij deze visumaanvraag ook net een attest van zijn tenlasteneming door zijn vader had voorgelegd om aan te tonen dat hij beschikte over voldoende bestaansmiddelen. Hij betoogt dat verweerder een tegenstrijdige houding aanneemt waar deze enerzijds zijn visum kort verblijf afwees omdat hij niet aantoonde te beschikken over voldoende bestaansmiddelen en een financiële band met het land van herkomst en anderzijds in de bestreden beslissing oordeelt dat hij niet het bewijs leverde in het land van herkomst onvermogen en ten laste te zijn van de referentiepersoon. Volgens verzoeker dienden de voorgelegde bewijzen van maandelijkse gelstortingen voor substantiële bedragen en het bewijs van onvermogen op een meer concrete wijze in rekening te worden gebracht. Ten slotte wijst verzoeker er op dat inzake zijn visumaanvraag van 11 oktober 2022 bij de Griekse overheden geen informatie beschikbaar is in het administratief dossier.

Zoals verzoeker zelf aangeeft, moet de beoordeling van de voorwaarden voor een visum kort verblijf duidelijk worden onderscheiden van de beoordeling van de voorwaarden voor gezinshereniging, gelet op het verschillend juridisch kader en de verschillende voorwaarden die moeten worden getoetst. Het gegeven dat verweerder verzoekers eerdere aanvraag voor een visum kort verblijf afwees, onder meer omdat hij op dat ogenblik weliswaar een werkattest van de onderneming B. voorlegde maar onvoldoende aantoonde te beschikken over voldoende bestaansmiddelen en over een voldoende financiële band met het land van herkomst, betekent niet dat verweerder in het kader van de voorliggende procedure tot

gezinshereniging moet aannemen dat verzoeker in het land van herkomst niet beschikte over voldoende bestaansmiddelen of er onvermogen was. Evenmin betekent dit dat verweerder door zijn beoordeling in het kader van de beide procedures een tegenstrijdige houding zou hebben aangenomen.

Dit gezegde zijnde, moet wel worden aangenomen dat verweerder bij zijn beoordeling van de thans voorliggende aanvraag tot gezinshereniging rekening kon houden met de feitelijke gegevens zoals deze voorlagen bij de eerdere visumaanvragen. De voorwaarde van het ten laste *“zijn”* in artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet houdt immers net in dat het moet gaan om een bestaande toestand. Vermits in het voormelde artikel 40ter, § 2 uitdrukkelijk sprake is van familieleden die *“de Belg [...] vergezellen of zich bij hem voegen”*, en het vergezellen van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, moet worden aangenomen dat het gaat om een toestand die reeds in het land van herkomst moet bestaan (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Verzoeker betwist in wezen ook niet dat hij dient aan te tonen dat hij van in het land van herkomst ten laste is van zijn Belgische vader en dit in de periode die voorafgaat aan zijn komst naar België. Om deze reden zijn de feitelijke omstandigheden die naar voor kwamen in het kader van de visumaanvragen uit 2022 net bijzonder relevant voor de beoordeling van het ten laste zijn in het land van herkomst.

Verzoeker betwist niet dat hij in het kader van zijn visumaanvraag van februari 2022 bij de Belgische overheden aangaf dat hij op dat ogenblik als arbeider werkzaam was. Meer bepaald blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in dit verband ook een werkgeversattest voorlegde. Het gegeven dat werd vastgesteld dat verzoeker evenwel naliet in dit verband duidelijke bewijzen van zijn bestaansmiddelen voor te leggen, doet hieraan geen afbreuk. Daarnaast blijkt dat verzoeker in het kader van zijn visumaanvraag van oktober 2022 bij de Griekse overheden, die hem wel een Schengen-visum toekenden, eveneens verklaarde economisch actief te zijn, wat impliceert dat hij er over eigen bestaansmiddelen beschikte. Dit gegeven vindt wel degelijk ook voldoende steun in de stukken van het administratief dossier. Hierin bevindt zich immers een uittreksel uit *“Visanet”* waaruit blijkt dat verzoeker in het kader van deze visumaanvraag verklaarde economisch actief te zijn als econoom en dat hij werkzaam was bij de werkgever F. LLC. Er mag verder ook van verzoeker worden verwacht dat hij zelf voldoende kennis heeft van de gegevens en stukken zoals hij deze voorlegde bij de Griekse overheden om het visum te verkrijgen, om in dit verband eventuele grieven tegen de motieven ter zake in de bestreden beslissing aan te voeren.

Gelet op de voormelde concrete informatie in het administratief dossier inzake een tewerkstelling van verzoeker in het land van herkomst in de periode kort voor zijn vertrek naar België acht de Raad het noch onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk waar verweerder in de bestreden beslissing heeft geoordeeld dat verzoeker, niettegenstaande het door hem voorgelegde bewijs van onvermogen van 21 december 2022 dat hij in de periode van 30 november 2017 tot 30 november 2022 geen enkel inkomen zou hebben genoten *“volgens de informatie die beschikbaar is in de informatienota”*, wel degelijk beschikte over eigen bestaansmiddelen en hij onvoldoende het bewijs leverde dat hij daadwerkelijk onvermogen en afhankelijk was van de gelden van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst. De door verzoeker voorgelegde stukken om het ten laste zijn aan te tonen zijn hierbij wel degelijk in rekening gebracht en er blijkt niet dat deze onvoldoende in rekening zijn gebracht of een verder onderzoek ter zake zich opdrong. Het kwam integendeel aan verzoeker toe om de nodige stukken voor te leggen inzake zijn socio-economische situatie in het land van herkomst aan de hand waarvan verweerder kon beoordelen dat hij was aangewezen op de geldelijke steun van zijn vader om in het land van herkomst in zijn basisbehoeften te voorzien. Verzoeker bleef op dit punt zelf in gebreke, waar hij het deed voorkomen dat hij geen enkel inkomen genoot in het land van herkomst, terwijl de informatie in het administratief dossier inzake zijn visumaanvragen net aantoont dat hij er wel degelijk werkte en bijgevolg ook een inkomen moet hebben gehad. Omtrent dit inkomen liet hij evenwel na enige concrete informatie over te maken, zodat niet kon worden beoordeeld of hij hiermee in zijn basisbehoeften kon voorzien.

De Raad besluit dat verzoeker met zijn uiteenzetting het – eveneens dragende – motief van de bestreden beslissing niet onderuit haalt dat hij onvoldoende het bewijs leverde van het ten laste zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst en dit voorafgaand aan de komst naar België.

3.13. Gelet op voorgaande bespreking moet worden besloten dat verzoeker niet dienstig de schending kan invoeren van de artikelen 2 en 7 van de richtlijn 2004/38/EG en dat hij met zijn uiteenzetting geen schending aantoont van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet of van de aangehaalde bepalingen inzake de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen in België. Evenmin blijkt een schending

van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel.

3.14. Het tweede en derde middel zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS